

פסחים צב

אונן	השומע על מתו והמלקט לו עצמות	גר שנתגייר בערב פסח
טובל ואוכל את פסחו לערב אבל לא בקדשים	טובל ואוכל בקדשים	בית שמאי טובל ואוכל את פסחו לערב בית הלל הפורש מן הערלה כפורש מן הקבר
מאי טעמא? - קא סבר: אנינות דלילה דרבנן, וגבי פסח לא העמידו דבריהם במקום כרת. גבי קדשים - העמידו דבריהם במקום עשה.	קושני : הא בעי הזאת שלישי ושביעי! תירוץ : אימא: שליקטו לו עצמות.	

גר שנתגייר וכו'. אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:

ערל נכרי	בית הלל - הפורש מן הערלה כפורש מן הקבר	בית שמאי - טובל ואוכל את פסחו לערב
גזירה שמא יטמא לשנה הבאה, ויאמר: אישתקד מי לא טבלתי ואכלתי - עכשיו נמי אטבול ואוכל. ולא ידע דאשתקד נכרי הוה, ולא מקבל טומאה. עכשיו ישראל, ומקבל טומאה.	לא גזרינן	
ערל ישראל	דברי הכל טובל ואוכל את פסחו לערב, ולא גזרינן ערל ישראל משום ערל נכרי	

ברייטא לחזק: תניא נמי הכי, אמר רבי שמעון בן אלעזר: לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על ערל ישראל שטובל ואוכל את פסחו לערב, על מה נחלקו - על ערל נכרי. שבית שמאי אומרים: טובל ואוכל את פסחו לערב, ובית הלל אומרים: הפורש מן הערלה כפורש מן הקבר.

אמר רבא:

לא העמידו דבריהן במקום כרת	העמידו דבריהן במקום כרת
אונן - הא דאמרן	ערל - הא דאמרן
מצורע מאי היא - דתניא: מצורע שחל שמיני שלו בערב הפסח, וראה קרי בו ביום - טובל ואוכל. אמרו חכמים: אף על פי שטבול יום אינו נכנס - זה נכנס. מוטב יבא עשה שיש בו כרת, וידחה עשה שאין בו כרת ואמר רבי יוחנן: דבר תורה אפילו עשה אין בו, שנאמר וַיֹּאמֶר יְהוָה בְּקֶלֶב יְהוּדָה וּרְעִיִּים בְּבֵית ה' לִפְנֵי הַחֵצֶר הַחֲדָשָׁה . מאי חֵצֶר הַחֲדָשָׁה - שחדשו בו דבר, ואמרו: טבול יום לא יכנס במחנה לוי.	הזאה - דאמר מר: הזאה שבות, ואינו דוחה את השבת.
בית הפרס - דתנן: ושוין בית שמאי ובית הלל שבודקין לעושי פסח, ואין בודקין לאוכלי תרומה . מאי בודקין ? אמר רב יהודה אמר שמואל: מנפח בית הפרס והולך. רב יהודה בר אבבי משמיה דרב יהודה אמר: בית הפרס שנידש טהור.	איזמל - דתניא כשם שאין מביאים אותו דרך רשות הרבים כך אין מביאים אותו דרך גגות ודרך חצרות ודרך קרפיפות

משנה.

מי שהיה טמא או בדרך רחוקה ולא עשה את הראשון	שגג או נאנס ולא עשה את הראשון
יעשה את השני	יעשה את השני

אם כן למה נאמר "**ik kn6 e'ia bdrk rchoka**" - שאלו פטורין מהכרת, ואלו חייבין בהכרת.

רב ששת	רב נחמן	
לא הורצה	הורצה	היה בדרך רחוקה, ושחטו וזרקו עליו הטעם
לא הורצה, מידחא דחיה רחמנא כטמא	מיחס הוא דחס רחמנא עליו, ואי עביד - תבא עליו ברכה	מקור לשיטת רב נחמן ותגובת רב ששת לדבריו
אי הכי, סיפא דקתני : שגג או נאנס ולא עשה את הראשון - יעשה את השני. מדקתני ולא עשה - מכלל דאי בעי עבד, הרי שגג והרי נאנס! אלא: מזיד קתני בהדייהו. הכא נמי: אונן קתני בהדייהו. חיזוק רב אשי לקריאתו: מתניתין נמי דייקא, דקתני: אלו פטורין מהכרת, ואלו חייבין בהכרת. אהייא? אילימא אשוגג ונאנס - שוגג ונאנס בני כרת נינהו? אלא לאו - אמזיד ואונן	דתן: מי שהיה טמא או בדרך רחוקה ולא עשה את הראשון - יעשה את השני. מכלל דאי בעי עבד.	תגובת רב נחמן לדברי רב ששת
	לעולם אמזיד לחודיה, ובדין הוא דאיבעי ליה למיתנא חייב, והאי דקתני חייבין - אידי דתנא רישא פטורין, תנא סיפא חייבין.	

